

DARUL ȘI DOBÂNDAElena MATEI¹

Summary : Nowadays, more than half of the original forest area was destroyed and this is about to get worse, if the current rate of deforestation is not slowing down. In the past, 50% of our land was covered by forests. The average afforestation in Romania is 27%. Irrational destruction not only lead to loss of forests, but even to loss of life where, because of deforestation, floods have or had devastating effects. For future generations we can justify why scientists are opposed to deforestation, but we can not justify why we couldn't stop it with all its disastrous effects. Careful conservation of forests is not a governmental task, but of the entire nation. As a spirit of these principles, Nicolae Steindhart, made a statement which should become the motto for the Romanian people: "by giving, you achieve".

În „Dicționarul Limbii Române Moderne”, noțiunea de civilizație se definește astfel : nivelul de dezvoltare al societății și al culturii materiale atins de o formațiune social-economică; stare a vieții sociale, economice și culturale a unui popor sau a unei epoci.

Înseamnă că, pentru a ne da seama de nivelul pe care l-a atins societatea noastră, ar trebui să trecem în revistă cel puțin trei mari repere care o definesc: starea socială, economică și culturală. Dacă o vom face cu toată răspunderea și în mod cu totul obiectiv, nu avem deloc motive să ne mândrim cu niciuna din ele. Motivele care au provocat această stare nu sunt imputabile nici ținutului geografic, cunoscut sub numele de România, nici divinității, nici fatalității, ci doar omului.

Indiferent de valorile sale materiale, o societate poate fi caracterizată fără greș după modul în care își respectă și își îngrijește mediul de viață. Chiar dacă o face, o face fără să conștientizeze faptul că, protejându-și ecotopul, se autoprotejează, putem să discutăm despre un început de civilizație al respectivei societăți. Dacă, dimpotrivă, comunitatea umană prin activități specifice, perturbă și chiar distruge echilibrul natural, cu tot regretul nu mai putem să o considerăm civilizată. În asemenea caz se poate discuta despre civilizația pădurii și sălbăcia oamenilor.

¹ Colegiul Național "I.C. Brătianu", Pitești

În vreme ce statele cele mai avansate ale Europei își încurajează cetățenii să desfășoare activități nepoluante, nedestructive și care necesită un grad mare de inteligență, la noi îndeosebi în zonele rurale atmosfera medievală de exploatare irațională a resurselor naturale persistă.

Ne dorim integrați în Europa, în structurile atlantice, în organizații din care fac parte țări dezvoltate și ne mirăm că lumea ne întoarce spatele sau, în cele mai bune cazuri, ne amână politicos. Pe drept cuvânt, agricultura este o activitate tradițională în România. Aceeași tradiție o au multe alte țări, care, însă, se deosebesc net de noi, printr-un mic amănunt: evoluția.

Să revenim la Dicționarul Limbii Moderne, care ne explică faptul că a evolua înseamnă, „a trece printr-o serie de transformări, prin diferite faze progresive spre o treaptă superioară”.

În anul 1935, Gheorghe Nedici, profesor la Școala Politehnică „Regele Carol”, spunea în introducerea din „Tratatul de Drept Silvic Român” : „defrișările nechibzuite de păduri și abuzul săvârșit cu pășunatul sunt cauzele care au redeșteptat vechile torente inactive din timpul perioadei glaciare, distrugând armătura păduroasă, care acoperea câmpul încă din timpul vechii lor activități. Evul Mediu, întărind ideea siguranței personale, a făcut ca și văile munților să fie populate, împrejurare grație căreia pădurile au fost distruse și împinse către vârful munților, fără nicio chibzuială”.

Iată, descoperim că până în mileniul trei, poporul român nu a înțeles că zootehnia nu se practică în pădure, că defrișările și tăierile în scopuri economice a pădurilor duc irevocabil la distrugerea mediului său de viață, cu alte cuvinte duc la distrugerea țării. Mai mult, în numele unei democrații, cel puțin de neînțeles, se continuă aceste distrugerii, considerând ca antisociale reglementările legale și așa destul de firave și neputincioase.

Omul a cauzat în mediu modificări de amploare, profunzime și rapiditate fără precedent. Datorită omului, în prezent cele mai multe păduri sunt în grav pericol. Peste jumătate din suprafața originală de pădure a fost distrusă și lucrurile sunt pe cale să se înrăutățească, dacă rata actuală de despădurire nu este încetinită.

Dacă în trecut, pământul nostru a fost acoperit în proporție de 50 % cu păduri, ca urmare a barbarismului forestier, procentul mediu de despădurire în România este de 27%.

Tăierile, distrugerile neraționale nu conduc numai la pierderi materiale, pierderi de vieți omenești, unde, din cauza despăduririlor, inundațiile au efecte devastatoare.

Pentru generațiile viitoare putem justifica de ce oamenii de știință se opun despăduririlor. Nu putem justifica însă de ce nu s-a putut stăvili această activitate, cu toate efectele ei dezastruoase.

Grija conservării pădurilor nu este o sarcina numai a organelor de stat, ci și a întregului popor. Natura este un izvor nesecat de prosperitate dacă este ocrotită cum se cuvine, iar omenirea trebuie să conștientizeze faptul că depinde întru totul de ea acest lucru. Un mare spirit al acestor meleaguri, Nicolae Steindhart a făcut o afirmație, care ar trebui să devină deviză pentru români : „dăruind vei dobândi”.